

[Statsministeren.]

ger for at imødegå, hvad jeg vil kalde konkurrenceforvridning til fordel for de større dagblade.

Endelig nævnte jeg, at forslaget vil kunne komme til at koste mange penge. Da det sker samtidig med, at vi står over for kravet om betydelige offentlige besparelser, er det nødvendigt, at problemerne behandles i deres helhed, således at vi sikrer den rette og mere effektive fordeling af eventuelle bevillinger på de forskellige pressepolitiske foranstaltninger, herunder information.

Regeringen mener derfor, at det fremsatte forslag til folketingsbeslutning må føre til, at hele problematikken omkring en eventuel offentlig støtte til dagspressen tages op og vurderes i sin helhed. Vi kan ikke være enige i, at et enkelt punkt tages ud af helheden og gennemføres isoleret.

Blandt de andre støtteformer, der må indgå i disse overvejelser, trænger ikke mindst problemer omkring dagbladenes distributionsforhold sig på. Distributionsomkostningerne spiller en særlig rolle for dagbladene, fordi distributionen skal foregå meget hurtigt og derfor bliver dyr. Det gælder naturligvis særlig de dagblade, som dels har en stor geografisk spredning, dels kun dækker en relativt lille del af husstandene inden for de pågældende områder. Sådanne dagblade stilles på grund af distributionsomkostningernes vægt i de samlede omkostninger væsentlig ringere i konkurrencen end de dagblade, som har en stor dækningsgrad inden for et begrænset geografisk område.

Efter regeringens opfattelse må det være en naturlig offentlig opgave at søge en vis udligning af dette konkurrenceforvridende forhold. Det kan lettest ske i forbindelse med den forventede udvalgsbehandling af det forslag, som vi drøfter her i dag.

På denne baggrund kan jeg sige, at regeringen er positiv over for forslaget.

Lyshølt Hansen (S):

Når man læser i bladet Dansk Presse for januar 1976, udgivet af Danske Dagblades Fællesrepræsentation, særlig den side, der hedder „Pressedebat“, så vil man se, at der dér er en række citater af, hvad forskellige blade mener om det forslag til folketingsbeslutning, som vi behandler i dag. Det er

gennemgående blandt alle citaterne, at forslaget mere er blevet opfattet som et forslag om større støtte til pressen end et spørgsmål om, hvordan vi informerer borgerne bedre om nye love og bekendtgørelser, som befolkningen skal efterleve.

Når man læser forslagets tekst, hvorefter man giver folketinget 2 måneder fra i dag til at finde ud af, hvorledes staten skal forpligtes til fra den 1. oktober i år at give en omfattende information — citeret: „Informationen skal fortrinsvis ske gennem avertering i dagblade“ — så er det jo ikke mærkeligt, at det først og fremmest er blevet opfattet som et forslag til pressestøtte.

Jeg vil gerne sige, at jeg tvivler på, at det har været forslagsstillernes hensigt, men sådan er det altså blevet opfattet. Forslagsstillerne har jo selv underbygget denne opfattelse ved at give yderligere et år frem til 1. april 1977, når det drejer sig om at undersøge mulighederne for at informere bedre gennem radio og tv. Disse og andre medier kommer altså i anden række som informationskilde for forslagsstillerne.

Derfor synes jeg, vi i dag må have afklaret, om forslaget primært drejer sig om at informere borgerne bedre om deres forhold til det offentliges beslutninger, eller om det primært drejer sig om at støtte de eksisterende dagblade i deres overlevelseskamp og dermed bevare den nuværende pressesituation, der den sidste menneskealder har ændret sig fra at være politisk og varieret til at blive politisk og monopoliseret.

Dagspressen er jo i dag blevet et monopol, ligesom radio og tv er det. Formelt kan enhver ganske vist starte sit eget dagblad, men reelt ligger ledelsen af dansk presse jo i hænderne på to københavnske bladhus og på et par håndfulde store provinsaviser. Men mens æterens monopol er underlagt alsidighedskravet, er pressens monopol underlagt den private ejendomsret. Efterhånden som den situation er forsvundet, at hver by havde 4 dagblade med hver sin politiske observans, så er demokratiet i dagspressen i dag efter min mening sat ud af kraft, så der i virkeligheden er tale om en sygdom i denne del af demokratiet.

Da forslaget, som det er udformet, går ud på at godkende det pressemonopol, som markedsmekanismen har skabt, og at sikre chancerne for dets bevarelse, så må man